

[Drachmann.]

om det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, er hele Efterkrigstidens Restriktionspolitik Vanvid og Udslag af Menneskers Galskab. Nej, Efterkrigstidens Restriktionspolitik er Udslag af noget helt andet, det er et Udslag af, at den berømte og saa berømmelige Frihandel er gaaet fallit. Den svarede af mange Grunde, som ikke her kan overses og navnlig ikke gengives, aldeles ikke til de ændrede Forhold efter Krigen og har maaske aldrig svaret til de virkelige Forhold i Verden. Paa Frihandelens Fallit strandede den daværende Verdensøkonomi; for at redde Stumperne byggede man Restriktionspolitikken op.

At denne Restriktionspolitik, navnlig over for et stærkt eksporterende, udpræget Forædlingsland og derved et handelspolitisk set meget saarbart Land som Danmark, er overordentlig ubehagelig, er en Sag for sig; men at sige, at det er Frihandelen, der skal redde Verden, efter at det er Frihandelen, der ved sin Fallit har kørt den i Smadder og ført den ud i Kaos, det er helt hen i Vejret og at sætte Tingene forkert op. Vi har kun een Ting at gøre — enten med eller uden Glæde, det er ganske ligegyldigt, med hvilke Følelser vi gaar ind i det —, nemlig at indrette os efter disse Systemer, og de tilskynder os til — det vil jeg endnu en Gang fremhæve her — at sørge for at gøre vor egen Status noget mere bæredygtig og solid.

Den Ensidighed med deraf følgende Afhængighed udadtil, som vi er inde i nu, kan ikke fortsættes længe endnu uden blivende Skade for vort økonomiske Samfund, man kunde maaske ogsaa sige for vort politiske Samfund. Landbrugets Overtagelse af sin egen Foderstofproduktion o. s. v., i det hele taget Frigørelsen for unødvendig Import og først og fremmest Opbygning af en mere alsidig Økonomi i Danmark, ny Produktion, det er, som jeg nævnte før, den Handelspolitik, som alene kan redde os. Thi efter de lange Linier, der ligger i disse Traktater, baad mod Syd og mod Vest, maa vi være klar over, at Problemerne en Dag kan strømme saadan sammen om os, at vi ikke kommer videre, men at Kraverne maa rettes indad mod os selv, og da vil det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Frihandelstanke forsvinde i det Mørke og saa i hans Hjerne, hvori den for længst er forsvundet i alle andre Hjerner.

Jens Thomsen: Jeg vil gerne udtale en Tak til den højtærede Udenrigsminister for de Oplysninger, han gav om, at Tyskerne

ikke vilde blive i Stand til at indkassere Valutaattesternes Værdi.

Det forundrer mig meget, at den højtærede Udenrigsminister staar fremmed over for disse Værdier. Efter det Omfang, hvori den højtærede Minister er blevet Storgrosserer, forundrer det mig, at Ministeren ikke er opmærksom paa de Værdier, der ligger i Valutaattesterne. Naar den højtærede Udenrigsminister spørger, om Landbruget vil indføre Varerne, kan jeg dertil sige: Nej, vi ønsker ikke at gøre Handelen overflødig, men den Monopolgevinst, som indkasseres gennem Valutaattesterne eller rettere gennem den Vareknaphed, som Afspærringsforholdene har fremkaldt, ønsker vi overført til samfundsnødvendige Produktioner i Stedet for at lade dem gaa i private Lommer. Det er indlysende, at naar Varemængden indskrænkes gennem Rationering, gennem Afspærring, skal Købmændene, som er i Besiddelse af de alt for faa Varerationer, dele disse Varer til deres Kunder, og det gør de selvfølgelig paa gammel købmandsmæssig Vis ved at forhøje Priserne, for selv om der er aldrig saa stor Knaphed paa Varer, kan Prisen hæves til en saa svimlende Højde, at Tilbud og Efterspørgsel afpæsser hinanden.

Købmændene er fuldkommen klar over, at Valutaattesternes reelle Værdi er uhyre stor, og derfor forekommer det mig underligt, at vor store Købmand paa dette Omraade ikke har set dette, og jeg vil i hvert Fald benytte Lejligheden til at henlede Ministerens Opmærksomhed paa dette vigtige Spørgsmaal, og jeg haaber, at Resultatet vil blive, at disse store Værdier bliver overført fra private Lommer til samfundsnødvendige Produktioner, som under de nuværende Afspærringsforhold ikke kan opnå Produktionsprisen paa Verdensmarkedet.

Den højtærede Udenrigsminister henviste Landbruget til at søge at gøre sin Indflydelse gældende gennem de gamle Organisationer, naar vi ønsker vor Repræsentation udpeget. Det forekommer mig, at Ministeren lægger en noget konservativ Holdning til Grund for denne Henviisning, og jeg vil gerne spørge Ministeren, hvordan et nyt Andelsselskab skal faa den Repræsentation, som kan tilkomme det. Jeg henviser i denne Forbindelse til D. L. K., som er en stor ny Andelsorganisation, og jeg forstaar ikke, at Udenrigsministeren ikke vil anerkende en saadan omfattende Andelsorganisation som D. L. K. og ikke vil tage den med i de vigtige Forhandlinger, som netop breder sig i saa udpræget Grad vedrørende Afsætning af Kreaturer.